

El papa Francesc, els fills, els gats i el gossos

Dll, 17/01/2022 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

Em va saber greu, el que va dir el papa Francesc a l'audiència general del passat 5 de gener. Parlava de sant Josep, i va derivar el tema cap a la importància de ser pares i mares, i d'exercir bé la paternitat i la maternitat, i de la possibilitat i el bon servei que comporta també l'adopció de fills i filles.

I, en aquest context, va afirmar: "Avui, hi ha un cert egoisme. L'altre dia vaig parlar de l'hivern demogràfic que vivim actualment: la gent no vol tenir fills o només un i prou. I moltes parelles no tenen fills perquè no volen o en tenen només un perquè no en volen més, però tenen dos gossos, dos gats... I sí, gats i gossos ocupen el lloc dels fills. Sí, fa riure, ja ho entenc, però és la realitat. I aquest renegar de la paternitat i la maternitat ens disminueix, ens pren humanitat. I així la civilització esdevé més vella i sense humanitat, perquè es perd la riquesa de la paternitat i de la maternitat".

Sí, em va saber greu, perquè jo crec que el papa Francesc està fent una bona feina en la recuperació de les línies eclesials del Concili Vaticà II, i coses com aquesta desdiuen molt d'aquesta recuperació.

Amb aquestes paraules, jo crec que el papa va utilitzar un estil de demagogia que consisteix a agafar l'aspecte que sembli més fàcilment ridiculitzable d'allò que es vol criticar i generalitzar aquesta ridiculització. Utilitzar aquests mecanismes no està bé, i és una llàstima que el papa ho faci, però tanmateix això no és el que a mi m'entristeix més. El que més m'entristeix és que aquestes paraules del papa mostren com les jerarquies de l'Església, per renovadores que vulguin ser, no saben treure's de l'ànima uns estereotips molt poc fonamentats, que els fan perdre tota credibilitat per parlar d'aquesta mena de temes. Aquí l'estereotip es molt simple: No tenir fills, o tenir-ne només un, és un signe d'egoisme. O al revés: Tenir fills, i tenir-ne uns quants, és un signe de generositat.

I això no és cert. ¿D'on es dedueixen, aquestes afirmacions? D'enlloc. O sí: d'una tradició eclesial que porta segles creient i afirmant que l'únic que justifica les relacions sexuals és la procreació. I és que aquesta tradició, de fet, considera que les relacions sexuals són una cosa que seria millor que no existís, però que no hi ha més remei que acceptar-les perquè són imprescindibles per perpetuar l'espècie. Aquesta tradició no és fruit de l'Evangeli, sinó del xoc amb la situació i les pràctiques en matèria sexual del món pagà en què el cristianisme va créixer, i que va portar l'Església a derivar progressivament, cada cop més, cap a un estricte i desmesurat puritanisme.

El que llegim a l'Escriptura, a les seves primeres pàgines, és que Déu va beneir la parella humana amb el do de la fecunditat, alhora que li encomanava de gestionar la Creació perquè fos bona, i no perjudicial. O sigui que la fecunditat és una benedicció, un do, i no una obligació. Seran els homes i les dones els que hauran de gestionar aquesta benedicció amb el seu seny, amb els seus desigs, capacitats i possibilitats, i també en funció d'allò que considerin millor per a l'espècie humana i per a la Creació sencera. I certament, per als homes i dones de l'Antic Testament, la millor gestió d'aquest do era tenir molts fills, perquè eren una assegurança per al sosteniment futur de la família, i més tenint en compte que se'n morien molts.

Però ara no. Ara, la gestió del do de la fecunditat funciona per altres bandes, i els criteris per decidir si tenir fills i quants tenir-ne han de ser uns altres. I ser fidel a Déu, ara, no comporta de cap manera tenir necessàriament un bon nombre de fills, sinó fer servir el cervell per gestionar adequadament aquest do que ell ens ha donat, aquesta benedicció amb què ens ha beneït. I aquesta gestió s'ha de fer amb tots els mitjans que tinguem a l'abast, inclosos, evidentment, els mitjans anticonceptius de què gràcies als avenços científics disposem. I s'ha de fer tenint en compte tots els factors de bé personal i de bé col·lectiu. En definitiva, com en totes les decisions humanes. De manera que a una parella aquesta bona gestió la portarà a tenir tres o quatre o més fills, i a fer-los créixer tan bé com sàpiga, i a viure profundament el goig que els fills i filles poden donar, i en canvi a una altra parella aquesta bona gestió la portarà a tenir només un fill, o fins i tot potser a no tenir-ne cap.

La parella humana ha de ser generosa i no egoista. Òbviament, només faltaria. Però aquesta generositat no es valora mirant si té fills i quants en té, sinó que es valora amb el conjunt de la seva vida.

No sé jo si mai arribaran a entendre això, i a predicar-ho, els nostres jerarques eclesiàstics. Els aniria bé parlar d'aquestes coses amb cristians normals, i reflexionar-ho una mica, i treure'n conclusions, i fer-les públiques.